

»radiotelefonního zařízení« nepochybně již pouhý krystalový přijímací stroj, o němž tu šlo.

Stížnost napadá dále také výklad pojmu »přechovávání« ve smyslu onoho ustanovení zákona. V tomto směru uvádí nejprve, že nesouhlasí s názorem v rozsudku vysloveným, že doba a účel přechovávání jsou nerozhodnými. Z jejích dalších vývodů je patrné, že má za to, že jde o trestné přechovávání po rozumu onoho ustanovení zákona teprve tenkrát, když radiotelefonní stanice jest již upravena takovým způsobem, že jí lze použít k provozu. Poněvadž pak dále také zdůrazňuje, že stěžovatel neměl v úmyslu, zatajovati stanici, je, jak se zdá, také názoru, že přechovávání radiotelefonního zařízení znamená činnost, směřující k zatajování takového zařízení. Výklad, jež rozsudek dává slovu »přechovávání«, je podle názoru stížnosti tak široký, že by se stal trestným každý, kdo by jakýmkoli způsobem se dostal do styku se součástkami radiotelefonní stanice. »Přechováváním« rozumí zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, jak vysvětluje § 3 (2), všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafické nebo radiotelefonní. Z doslovu a smyslu tohoto ustanovení zákona plyne, že skutečně nesejde na době, po kterou se tak děje; že postačí určitý, třeba i jen krátkou dobu trvající stav a že nezáleží na účelu přechovávání. Ježto je podle toho, co uvedeno, považovati za »radiotelefonní zařízení« i součástky takového zařízení, je zřejmo, že přechovávání radiotelefonního zařízení ve smyslu § 24 (1) zákona nezačíná teprve, když radiotelefonní stanice jest již sestavena tak, že jí lze provozovati. Zda měl pachatel v úmyslu, radiotelefonní zařízení zatajovati čili nic, je pro výklad pojmu přechovávání a vůbec pro otázku viny lhostejno. Rozsudek zjišťuje skutkový stav, odpovídající přechovávání radiotelefonního zařízení; neboť bere za prokázáno, že stěžovatel měl u sebe součástky zařízení radiotelefonního, o němž tu jde, již v době přede dnem 2. května 1926.

Čís. 2815.

Skutkovou náležitost přečinů §§ 486 čís. 1, 2 tr. zák. »poškození věřitelů nebo jich části« musí soud zjistiti a odůvodniti; dělání nových dluhů (čís. 2 § 486 tr. zák.) poškozují staré věřitele tím, že přistoupením nových věřitelů zmenšuje se kvota, která by jinak na ně vypadla; poškození nových věřitelů pak záleží tu v tom, že nový věřitel nabývá jako vzájemné plnění pohledávku pochybnou, často i značně nižší; placení dluhů a zřízení zástavy poškozují věřitele potud, pokud věřitel, jemuž bylo placeno (dána zástava) obdrží více, než by při stejnoměrném uspokojení věřitelů naň vypadlo.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, Zm II 36/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 4. prosince 1926, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle Šu 486 čís. 2 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Ke skutkové podstatě přečinů podle Šu 486 čís. 1 a 2 tr. zák. jest nutno, by následkem nedbalosti dlužníkovy v těchto zákonných ustanoveních blíže rozvedené nastalo poškození věřitelů neb jich částí. Tuto skutkovou náležitost musí soud zjistiti a odůvodniti. Poškození věřitelů podle Šu 486 čís. 2 tr. zák. nastává tím, že dlužník k placení neschopný nové dluhy činí, nebo dluhy platí a zástavy zřizuje. Děláním nových dluhů zahrnuje dva případy, a) poškození starých věřitelů tím, že přistoupením nových věřitelů (aniž by se do podstaty dostala stejná úhrada) zmenšuje se kvota, která by jinak na ně vypadla. b) Poškození nových věřitelů záleží v tom, že nový věřitel nabývá jako vzájemné plnění pochybnou — často i značně nižší pohledávku (Bartsch--Löffler, Konkursordnung II. díl str. 542). Placení dluhů a zřízení zástavy poškozuje věřitele potud, pokud věřitel, jemuž buď bylo zapláceno neb kterému byla dána zástava, obdrží více, než by při stejnoměrném uspokojení věřitelů naň vypadlo (Bartsch-Löffler, Konkursordnung II. díl str. 509). Stížnost vytýká rozsudku, uplatňujíc zmatek podle Šu 281 čís. 5 tr. ř., že neodůvodňuje po případě nevyvozuje, že obžalovaná sice věřitele poškodila a poukazuje v tom směru na neplně hodnotěné zodpovídání se obžalované. Tím stížnost uplatňuje ve skutečnosti zmatek podle Šu 281 čís. 9 písm. a) tr. zák. Stížnost jest v právu, neboť rozsudek vůbec nezjišťuje, zda a jak poškození věřitelů ve shora řečeném směru nastalo následkem toho, že obžalovaná z nedbalosti v čas řízení vyrovnací nebo zahájení úpadku nenavrhla. I bylo pro tento zmatek napadený rozsudek za souhlasu generální prokuratury jako zmatečný zrušiti a ježto nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení, podle Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 uznati právem tak, jak se stalo, aniž by bylo potřebí zabývati se dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 2816.

Doba k podání opravných prostředků končí, nemůže-li dopis (opravný prostředek obsahující a v poslední den lhůty po úředních hodinách do poštovní schránky vhozený) již býti opatřen podací poštovní značkou dne podání.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, Zm II 57/27.)